

ע"פ 3303/12 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 3303/12

לפני: כבוד השופט י' דנציגר

כבוד השופט י' עמית

כבוד השופט א' שהם

המערער: פלוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז מיום
1.04.2012 בתפ"ח 45871-02-10 שניתן על ידי כבוד
השופטים ר' לורך, צ' דותן, ע' וינברג-נוטוביץ

תאריך הישיבה: י"ט באייר תשע"ד (29.4.13)

בשם המערער: עו"ד ענאבסה מחמד; עו"ד איזוריס שחאדה

בשם המשיבה: עו"ד חיים שוייצר

פסק-דין משלים

השופט י' דנציגר:

לפנינו ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי מרכז (השופטת ר' לורך השופט צ' דותן והשופטת ע' וינברג-נוטוביץ) בתפ"ח 45871-02-10. המערער הורשע בעבירה של בעילה אסורה בקטינה שמלאו לה 14 וטרם מלאו לה 16 לפי סעיף 346(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); בעבירה של מעשה סדום בקטינה שמלאו לה 14 וטרם מלאו לה 18 לפי סעיף 347(א) לחוק וכן בעבירות מין במשפחה ובידי אחראי על חסר ישע לפי סעיף 351(ב) לחוק. על המערער הושתו חמש שנות מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו; 12 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו, והתנאי הוא שלא יעבור עבירת מין מסוג פשע; שישה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו, והתנאי הוא שלא יעבור עבירת מין מסוג עוון; ופיצוי למתלוננת בסך 35,000 ש"ח.

1. במסגרת כתב האישום יוחסו למערער העבירות שברישא בשל כך שבתקופה שבין סוף שנת 1989 ועד לחודש מרץ 1990, כשהיה בן זוגה של אימה של המתלוננת, נהג לגעת בגופה של המתלוננת, לנשק אותה, להחדיר את אצבעותיו לאיבר מינה ואף לבקש ממנה לגעת באיבר מינו בידה, וזאת כשהייתה המתלוננת בת 14 שנים. בחודש מרץ 1990 אף החדיר המערער את איבר מינו לאיבר מינה של המתלוננת. החל מאירוע זה ועד לשנת 1998 נהג המערער לקיים יחסי מין עם המתלוננת בתדירות של בין פעם לבין שלוש פעמים בשבוע ואף נהג לבקש ממנה למצוץ את איבר מינו עד שיגיע לפורקן.

2. המערער כפר במיוחס לו בכתב האישום וטען כי נהג כלפי המתלוננת כמנהג אב בבתו כאשר היא הניחה במספר הזדמנויות את ראשה על כתפו והוא ליטף אותה ללא קונוטציה מינית, ואף במקרה אחד נגעה באיבר מינו אך הוא הסיט את ידה ממנו ומנע זאת. ואולם, לאחר שמיעת עדותה המפורטת של המתלוננת, את עדות אימה ואת עדויות אחיה של המתלוננת, אותן מצא מהימנות, ולאחר שמצא סתירות בין גרסאותיו של המערער בהודעותיו במשטרה ובעדותו לפניו, קבע בית המשפט המחוזי כי יש להרשיע את המערער בעבירות המיוחסות לו. במסגרת גזר הדין, לאחר ששקל לחובתו של המערער את משך הזמן הממושך שבמהלכו בוצעו המעשים על ידי מי שהיה אחראי לדאוג לביטחונה ולשלומה של המתלוננת, ולאחר ששקל לזכותו של המערער את עברו הנקי, את חלוף הזמן מאז קרות האירועים ואת העובדה שהוא סועד במסירות את אימה הנכה של המתלוננת, השית עליו בית המשפט את העונשים שברישא.

3. בתחילה, הגיש המערער ערעור הן על הכרעת הדין של בית המשפט המחוזי והן על חומרת העונש שהשית עליו. ואולם, בדיון שנערך לפנינו ביום 29.4.2013 קיבל המערער את הצעתנו לפיה הוא ימשוך את ערעורו בנוגע להכרעת הדין, ישלם את הפיצוי שהושת עליו למתלוננת ובכך יכיר באחריותו למעשים ועונש המאסר בפועל שהושת עליו יופחת במידת מה. גם המשיבה נתנה הסכמתה להצעתנו זו שקיבלה תוקף של פסק דין חלקי.

לאחר מתן פסק הדין החלקי, עדכן המערער כי טרם הצליח להשיג את הסכום הנדרש לתשלום הפיצוי למתלוננת וכי הוא זקוק לזמן נוסף כדי לעמוד בהתחייבותו. בהסכמת המשיבה, קבענו ביום 22.7.2013 כי המערער ישלם את סכום הפיצוי למתלוננת עד ליום 7.11.2013. ביום 11.11.2013, עדכנה המשיבה כי המערער טרם הפקיד את סכום הפיצוי ובתגובה לכך הודיע המערער כי הצליח לגייס סך של 10,000 ש"ח בלבד וביקש להאריך את מועד תשלום הפיצוי עד ליום 25.12.2013. בהחלטתנו מיום 25.11.2013 קיבלנו את בקשת המערער והורנו לו לשלם את הסכום במועד אותו ביקש. ואולם, לפי הודעת המשיבה מיום 26.12.2013, גם במועד זה לא עמד המערער והוא טרם שילם את הפיצוי למתלוננת, שעמד בשלב זה על סכום של 39,949 ש"ח.

בתגובתו האחרונה של המערער מיום 7.1.2014 הוא ציין כי אין ביכולתו להפקיד את סכום הפיצוי במלואו ובאופן מידי, וכי הוא פנה למרכז לגביית קנסות על מנת להסדיר פריסת תשלומים בה יוכל לעמוד. לכן, ביקש המערער כי נאפשר לו לקיים את התחייבותו בדרך זו וכי נורה על הפחתה בעונשו כמוסכם.

4. הגם שדעתנו אינה נוחה מכך שעל אף הודעותיו הרבות של המערער בהן טען כי הוא מתכוון לעמוד בהתחייבותו לשלם את הפיצוי למתלוננת במלואו, כפי שזו באה לידי ביטוי בפסק דינו החלקי, מצאנו לנכון להותיר את פסק דינו החלקי על כנו ולהשלימו כך שעונש המאסר בפועל שהושת עליו יופחת ויעמוד על 51 חודשים בניכוי ימי מעצרו. קביעה זו מביאה בחשבון את מכלול השיקולים לקולא אותם ציין בית המשפט המחוזי בעניינו של המערער, את הסכמתו למשוך את הערעור שהגיש על הכרעת הדין ואת הכרתו במעשיו על דרך של תשלום הפיצוי למתלוננת. בשים לב לכך, יתאפשר למערער לשלם את הפיצוי למתלוננת על דרך של פנייה למרכז לגביית קנסות ובהתאם להסדר תשלומים שייקבע על ידיו.

5. אשר על כן, אנו מורים על הפחתה בעונשו של המערער כך שעונש המאסר בפועל שהושת עליו יעמוד על 51 חודשים בניכוי ימי מעצרו. יתר רכיבי העונש יעמדו בעינם.

ניתן היום, ז' בשבט תשע"ד (8.1.2014).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט